

Armo

riittää

Numero 2

2. vsk

16.5.2005

Mestari kutsuu jokaista nimeltä

Jokaisella lienee kokemuksia pimeydessä ja sumussa kulkemisesta. Kaikki ovet näyttävät silloin olevan kiinni, myös ikkunat ovat suljetut. Maria oli surun ja murheen vallassa, koska hänen ystävänsä Jeesus oli kuollut. Nyt vielä outona lisänä hänen huoleensa ja pelkoonsa tuli se, että Jeesuksen ruumiskin oli hävinnyt. Yhtäkkiä hän kuuli tutun äänen kutsuvan häntä nimeltä. Hämmästys ja ilo valtasivat hänen mielensä. Jeesus lähetti hänet viemään sanaa veljille ja siinä joukossa lienee ollut sisariakin: Hän elää. Jeesus myös kehotti Mariaa muistuttamaan opetuslapsia lupauksistaan.

Mikä lie itse kunkin meidän surumme, masennuksemme tai huolestamme, kuunnellaan, kun Mestari kutsuu meitä ihan nimeltä. Hän haluaa kasvattaa meitä tulevia tehtäviä varten. Hän haluaa meidän oppivan panemaan kaiken turvamme ja toivomme yksin Häneen, kun muuta apua ei ole. Hän muistuttaa: ”Vain Herra on Jumala, Hän on elävä Jumala.”, Jer. 10:10.

Kun Hän ilmaisee meille olevansa elävä Jumala, rakastava ja läsnä oleva Isä, Hän myös lähettää meidät veljien ja sisarten luo muistuttamaan antamistaan lupa-

uksista. Raamatussa niitä on paljon. Ne ovat jokaisen Herran oman vapaasti omistettavissa. Paavali rohkaisee meitä: ”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, armahtava Isä ja runsaan lohdutuksen Jumala! Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme, niin että me häneltä saamamme lohdutuksen voimalla jaksamme lohduttaa muita ahdingossa olevia.” 2. Kor.1:3,4.

Haluan muistuttaa, että myös ystävien esirukoukset kantavat. Emme ole ahdingoissamme yksin. Sana kehottaa kantamaan toisten taakkoja. Inhimillinen tuki ja vierellä oleminen kuuluu Hänen tapaansa lohduttaa ja auttaa.

Monesti myös virret tuovat hyvän sanan särkyneelle sydämelle. Kuten tämä:

*Kun murhe painaa rintaasi
kuin paasi haudan suulla,
pois Jeesus ottaa tuskasi,
saat rauhan viestin kuulla.
Huolesi usko hänelle,
murheesi Ylösnousseelle,
hän vierelläsi kulkee.*

– Virsi 89:3

Meeri Auramo

”Mä olen niin pienoinen...”

Lapsena opittua laulua joutuu vanhempaina opettelemaan yhä uudelleen ja uudelleen.

Voi miten vaikea on tämä läksy! Länsi-Suomen rukoilevaiset ovat laulaneet laulua, jossa on ydinsanomana: Hän painaa alas ja nostaa jälleen. Hän haavoittaa ja Hän sitoo haavat.

Kaiken tarkoituksena Taivaan Isällä on tehdä suuresta pieni, tärkeilevästä ja kaiken tietävästä kristitystä hiljainen ja murtunut. Viisaasta tyhmä.

Sakarjan kirjassa on lupaus: ”Minä käänän jälleen käteni pienimpiä kohti” (Sak. 13:7, vanh. KR). Samaisessa Sakarjan kirjassa vakuutetaan, että on olemassa ”avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan” (jae 1). Profeetta kysyy: ”Mitä ovat nuo haavat sinun rinnassasi?” (jae 6)

Herra sallii uskovalle hengellisen kuivuuuden ja nälän ajan, jolloin luettu Sana ei aukea. Rukouselämä takkuilee. Hän sokeilee silmämme näkemästä Sanan ihania lupauksia. Korvamme kuuroutuvat. Rukous huuliltamme lakkaa. Ystävät hylkäävät. Uudet hengelliset erikoisuudet kiehtovat. Monet innostuvat niistä. Koet olevasi yksin. ”Luukas vain on kanssani”, totesi apostolikin jossakin elämänsä vaiheessa. Tämä kaikki on ilmeisesti Isän viisasta ohjausta; ”sillä käänymällä ja pyysymällä hiljaa te pelastutte”. Hiljaa oleminen herkistää korvamme Hyvän Paimenen äänelle. Sokeutuvat silmät merkitsevät katseen nostamista ristiin yön pimeyden keskellä.

Saamme olla Vapahtajan lävistettyjen käsien siunattavana: ”Minä käänän jälleen käteni pienempiä kohti.” Yksi sana,

yksi Raamatun jae tai laulun säkeistö voi yllättäen avata ”paratiisin portit”.

Pienestä se on kiinni. Raamattu puhuu ”pienien alkujen päivistä”. Sairaana silmille liian kirkas valo tekee pahaa. Kun pimeyttä on ”tarpeeksi”, tulitikun antama valo on täysin riittävä.

Kun olen ”pienoinen”, Taivaan Isä ilmentää voimansa äärettömässä mitättömyydessä, pienten alkujen päivinä, pienissä ja vähäpätöisiltä näyttävissä asioissa ja tapahtumissa. Hengelliset aistimme herkistyvät hengellisen erämaan kuivuuksessa, ”hengellisten” susien ulvonnassa, ”hengellisten” susien korvissamme. Hyvä Paimen on liikkeellä etsien nääntynyttä, orjantappurapensaisiin kiinni juuttunutta lammastaan. Ellei Paimen olisi liikkeellä, eksyneen osana olisi susien raateluhampaisiin joutuminen. ”Jeesuksen veren ääni Siionin vuorella, viell’ kuuluu ystävänä, se hyvää puhuva. Se avas meille taivaan ja sulki helvetin. Siks’ emme joudu vaivaan, vaan taivaan riemuihin.”

Voi miten sydän ilahtuu, kun vielä jostakin kuuluu ”Jeesuksen veren ääni”. Paimen nostaa kadonneen, hengelliseen kuivuuteen nääntymässä olevan karitsan sylinsä. Pelkäävä, janoinen, väsynyt ja voimaton saa kysyä hyvän Paimenen sylissä: ”Mitä ovat nuo haavat sinun rinnassasi?”

Löydetty, paimenen turvallisille käsivarsille nostettu kuulee aivan kuin ensimmäistä kertaa: ”Ne lyötiin minun ystäväni huoneessa.” Ne lyötiin juuri sinun tähtesi, että sinulla olisi jokahetkinen syntien anteeksisaaminen, vaikka miltään ei tunnu ja mikään ei enää kosketa.

Sakari Pöyhönen

Huolien alla kulkevalle

”Hän ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei lahjoittaisi Poikansa mukana meille kaikkea muutakin?” Room. 8:32.

On sekä ihmeellistä että surullista nähdä, miten me kristityt saatamme huolehtia monista pienistä asioista elämässä. Me uskomme, että Jumala on ajatellut meitä armollisesti jo ennen kuin hän loi maailman ja me uskomme, että hän antoi henkensä meidän puolestamme. Me uskomme syntien anteeksi antamiseen ja siihen, että hän on tehnyt meistä lapsiaan. Mutta vaikka uskomme kaikkiin suuriin asioihin, joita Jumala on hyväksenne tehnyt, me kuljemme kantaen arkipäivän taakkojamme.

Me uskomme että Jumala on meidän pelastajamme, mutta me emme luota siihen, että hän on meidän Isämme. Me uskomme että hän avaa taivaan oven kadotetulle syntiselle, mutta me epäilemme sitä, auttaako hän meitä elämässä. Miten minun ja minun omaisteni käy, me valitamme. Kuka huolehtii lapsistani kun minä en enää voi sitä tehdä, me huokaillemme. Ja se päivä, jota emme vielä ole nähneet ja jota emme ehkä milloinkaan näe, se painaa meitä eniten.

Hän on kuitenkin sanonut, ettei meidän pidä mistään murehtia, vaan jättää kaikki hänen kuormakseen, sillä hän kantaa meistä huolen.

Meiltä kristityiltä puuttuu luottamus Jumalaan Isänämme. Eikö hän, joka antoi Poikansa meidän hyväksenne, lahjoittaisi Poikansa kanssa meille kaikkea muutakin?

Ludvig Hope

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-14)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet: www.evank.org;

vastaava Petri Malk

Sivuilta löytyy mm. viikoittainen hartausteksti sekä muita hengellisiä artikkeleita.

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401 8224, sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Past. Veikko Wright, p. 050-499 0542, vevawri@tiscali.fi

Pankit / tuki työlle:

Handelsbanken 313130-1171701 ja Sampo 800015-70994146

Armo riittää

2. vuosikerta

Lehti on maksuton.

Ilmestyy noin 8 viikon välein.

Julkaisija:

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai (019) 41 42 43 tai tekstiviestillä 040 716 6648

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Taitto: Petri Malk

Aiemmin julkaistuja numeroita voi lukea Adobe pdf-muodossa osoitteessa www.evank.org

Painovuosi: 2005

Odota Jumalaa, kun hän kätkeytyy

”Minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa, ja panen toivoni häneen.” Jes. 8:17.

Tuossa lauseessa Jesaja sanoo jotakin hyvin tärkeää sekä itsestään että Herrastaan. Jumalan valtakunnan jäsenethän kokevat aika usein, että heidän rakas Herransa kätkee heiltä kasvonsa. Eihän näin toki aina ole. Uskovilla on niitäkin aikoja ja elämänvaiheita, jolloin Jumala ”valistaa kasvonsa” heille ja ”kääntää kasvonsa heidän puoleensa”. Silloin kaikki tuntuu sujuvan hyvin. Suunnitelmat toteutuvat, ihmissuhteet toimivat hyvin. Oma tai läheisten terveys ei anna aiheutta huoleen. Lapset kehittyvät ja löytävät paikkansa elämässä ja Jumalan valtakunnassa. Talous on kunnossa, jokapäiväinen leipä riittää. Usko ei ole koetuksella, vaan ammentaa voimansa Raamatusta ja rukouksesta.

Mutta aina ei Jumalan kasvoja tällä tavalla nähdä. Elämän asiat voivatkin lähteä kulkemaan tavalla, joka aiheuttaa pelkoa ja surua. Rukoukset Jumalan puoleen nousevat hätäntyneinä, joskus kuin kerjäläisen nöyrät anomukset rikkaan miehen edessä, joskus uhmakkaasti vaatien ja milteipä Jumalaa vihaten.

Olipa hätä miten suuri tahansa, voi tuntua siltä, ettei Jumala kuule. Sielu kysyy toisinaan silloin itseltään, onko Jumalaa edes olemassa. Mutta mikään ei auta. Apu vain viiptyy. Kukaan ihminenkään ei pysty tarttumaan asioiden kulkuun ja kääntämään niitä uuteen suuntaan. Tapahumat vain kehittyvät omalla painollaan.

Juuri tällaisia kohtaloita profeetta Jesajakin oli kokenut. Se osoittaa, että kenen tahansa Jumalan lapsen osaksi voi tulla tällaisten asioiden kohtaaminen. Et ole ensimmäinen, jolta Jumala kätkee kas-

vonsa. Et ole yksin. Monet ennen sinua ovat läpikäyneet samat tunnot. Monet ovat esittäneet samat kysymykset.

Mitä profeetta teki, kun Jumala kätki häneltä kasvonsa?

Hän sanoo: ”Minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa, ja panen toivoni häneen.”

Profeetta uskoi kasvonsa peittävään Jumalaan aivan samalla tavalla kuin hän uskoi kasvonsa näyttävään Jumalaan.

Tässä on ihmeellinen salaisuus. Usko Jumalaan ei ole vain uskoa näkyvään Jumalaan, siis hyvissä asioissa näyttäytyvään Jumalaan. Usko on myös uskoa näkymättömään Jumalaan, siis meiltä kätkeytyvään Jumalaan.

Ja usko odottaa ja toivoo. Muuhun ei Jesajakaan kyennyt. Hän oli kuin ansaan jäänyt lintu, joka ei voinut itse vapautua siitä pyydyksestä, johon oli joutunut. Täysin avuttomana hän saattoi vain odottaa Herraa ja panna toivonsa häneen.

Ihminen näkee, kuinka avuton hän on, parhaiten silloin kun Jumala kätkee häneltä kasvonsa. Mutta Jumala ei muutu pieneksi silloin, kun meille käy selväksi oma pienuutemme.

Jumala on suurempi kuin pimeys sinun ympärilläsi ja pimeyden voima, joka sinua ahdistaa. Jumala on suurempi kuin pahat aavistuksesi ja pelkosi. Hän on suurempi kuin kärsimys ja kuolema.

Odota siksi Herraa ja pane toivosi häneen. Valoisina ja pimeinä aikoina. Sillä hän ei muutu. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti; sama silloin, kun hän valistaa sinulle kasvonsa, ja silloin kun hän kätkee sinulta kasvonsa. Hän on Jumala, joka rakastaa sinua ja pelastaa sinut oman voimansa varassa. — POM

Pääkirjoitus

Etsi sekavuuden keskeltä evankeliumi

Lutherista puhutaan joskus seitsenpäisenä. Sillä tarkoitetaan, että hänen kirjallinen tuotantonsa on niin laajaa, että sen perusteella voidaan luoda monenlaisia käsityksiä uskonpuhdistajasta. Toiset käsitykset ovat kielteisiä, toiset myönteisiä, toiset sekoituksia hyvistä ja pahoista uskonpuhdistajan opetuksen piirteistä. Kunkin näkemys riippuu siitä, mitä uskonpuhdistajan tuotannosta on valittu, mikä jätetty valitsematta.

Samalla tavalla voidaan muodostaa käsityksiä kristikunnasta, Raamatusta tai vaikka Jumalasta. Kirkkojen ja kirkkokuntien opetus, Raamatun sanoma ja Jumalan ilmoitus on niin runsasta, että kuulemamme ja lukemamme perusteella voimme muovata lähes minkä tahansa näköisen kirkon ja kirkkokunnan, Raamatun tai Jumalan – ja perustella näkemys-tämme viittaamalla tosiasioihin.

Näin syntyy se valtava näkemysten kirjo, joka kristikunnassa nykyisin kukoistaa. Monelle tämä on ahdistuksen aihe. Mielipiteiden määrä tuskastuttaa ja valinnan tekeminen on vaikeaa. Jotkut kokeilevat yhtä ja toista, toiset lakkaavat etsimästä mitään, kun kaikki tuntuu sekavalta.

”Seitsenpäisellä Lutherilla” oli kuitenkin yksi sydän ja se sykki Herralle Jeesukselle Kristukselle ja hänen evankeliumilleen. Tämä asia on myös nostettava esille. Vaikka Lutherin tuotannon perusteella muodostettaisiin minkälaisia kuvia tahansa uskonpuhdistajasta ja hänen opistaan, hänen sydämen uskostaan voidaan saada vain yksi käsitys. Hänen sydämensä usko ei suuntautunut ”sinne tänne”, vaan

ainoastaan armolliseen Jumalaan. Evankeliumi oli ahdistetun uskonpuhdistajan uskon kohde.

”Kun alat kiistellä laista ja synnistä, sinut voitetaan. Mutta jos käytät evankeliumia, olet jo voittanut.” Tämän oli Luther oppinut omissa hengellisissä ahdistuksissaan. Tätä oman sydämen laboratoriossa koeteltua evankeliumia uskonpuhdistaja jakoi muillekin vaivatuille. Sen hän jätti perintönä jälkipolville.

Kristusta ihminen ei voi ajatella niin kauan kuin laki ja omatunto hallitsevat sydäntä. Kristuksen tulee saada sydämesi hallintavalta. ”Teidän täytyy uskoa syntien anteeksi antamiseen”, oli Lutherille sielunhoidossa opetettu ja sitä hän piti yhtenä arvokkaimmista neuvoista, mitä hän koskaan oli saanut.

Uskonpuhdistajan mukaan Raamatun sana on viime kädessä ”Jumalan armosta kertova pelastava ja lohduttava sanoma”. Vääryyttä tehneet saavat Kristuksen tähden anteeksi.

Jumalan antamalla uskolla on se ominaisuus, että se kääntää kuoron korvansa Jumalan lakiin, pahaan omaantuntoon ja syyttävään sielunviholliseen päin mutta kääntää kuulevan korvansa Kristukseen päin. Koska Jumala on vastaanottanut vääryyttä tehneen ryövärin ristiltä ja paljon pilkanneen Paavalin vainotieltään, niin meillä ei ole aiheutta epäillä.

Evankeliumi on se ratkaiseva tekijä, jota meidän täytyy etsiä myös aikamme julistuksesta, kirkoista ja kirkkokunnista, Raamatusta ja Jumalan ilmoituksesta, jos tahdomme kestää. Missä armahtava Jumala löytyy, missä evankeliumi löytyy,

C.O.Rosenius Roomalaiskirjeen selityksessään Armon valtakunnan ratkaisevan tärkeä perussääntö

”Mutta töitä tekevälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.” Room. 4:4-5.

Tässä näet korkean, salatun ja ihmeellisen Kristuksen valtakunnan hallintotavan. Arvoton ihminen saa armon. Arvollinen suljetaan ulos vain sen perusteella, että sydän etsii ansioita. Herra itse on painottanut tätä ihmeellistä tuomiota mitä voimakkaimmin, kun hän Matt. 20:ssa sanoo, että ne, jotka olivat tehneet työtä koko päivän eivät saaneet mitään armolahjaa, vaan vain ainoastaan sen minkä olivat ansainneet, koska heillä oli tekoja (siis pitäytyivät tekoihin). ”Me olemme kantaneet koko päivän kuorman ja helteen”, he sanoivat. Mutta ne, jotka seisovivat siinä ansiottomina ja hämillään, koska olivat tehneet työtä vain yhden tunnin, heillä ei ollut vaatimuksia. He tiesivät, että he eivät voineet pyytää koko päivärahaa. Heille talon isäntä antoi koko päivän

(Jatkoa sivulta 3)

siellä ehdistettu sydän on löytänyt ratkaisun ihmiselämän suurimpaan ongelmaan, syillisyyteen.

Jumalan ilmoitus ei ole vaatimus vaan lupaus. Jumala on pannut lain, omatunnon ja sielunvihollisen palvelemaan suurinta päämääräänsä, ihmisten pelastamista Kristuksen Jeesuksen armon kautta. Vaikka kolmiyhteistä Jumalaakin voi kuvata mo-

palkan lahjaksi. Sellainen on taivasten valtakunta, sanoo Herra. Näin Kristus hallitsee ja tuomitsee, vastoin kaikkea järkeä ja vastoin ihmisten kaikkia tapoja ja tottumuksia vastaan.

Ja mikä on syy tähän? Herra Kristus selittää tämän Matt. 12:ssa. Ensin hän on asettanut lapsen heidän eteensä ja sanonut, että pieni lapsi oli taivasten valtakunnassa suurempi kuin Pietari ja Johannes. Sitten hän sanoo: ”Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan kadotettuja” (j. 11).

Jumala on antanut Poikansa verisenä uhrina meidän puolestamme. Sen tähden Jumala ei siedä mitään niin huonosti kuin omavanhurskauttamme. Sen sijaan hän heti nostaa ja vanhurskauttaa kaikkein kauheimman syntisen, joka uskoo Poikaan.

Tätä Jumalan valtakunnan peruslakia käyttäen Paavali vielä selvittää, miksi Abraham ei voinut olla vanhurskas tekonsa perusteella, vaan ainoastaan uskon perusteella. Ensin hän on käyttänyt Raamatun historian todistusta tästä. Nyt hän haluaa sanoa lisäksi: On mahdotonta, että

nin eri tavoin, ikään kuin hän olisi seitsenpäinen Jumala, josta ei saa selvää, niin Jumalalla on yksi sydän. Se sykkii armoa... armoa... armoa... Se sykkii näin siitakin huolimatta, että armon merkitystä vähätellään. Jumala kestää ylenkatseen niiden syntisten tähden, joilla ei ole muuta toivoa kuin hänen sanomaton laupeutensa.

Per-Olof Malk

Kuka kukin on? Paavo Lievonen

Paavo Lievosen nimi on ollut useita kertoja esillä Armo riittää -lehdessä. Lievonen on syntynyt 28.5.1941. Hän on graafisen alan yrittäjä, joka on pitkään toiminut graafisena valokuvaaja eri paikkakunnilla, repro-osaston vastaavana työjohtajana Gummeruksen kirjapainossa Jyväskylässä ja mm. tuotannosuunnitteluna tuotanto-ohjaustehtävissä Ari-painossa Saarijärvellä. Oman yrityksen hän perusti 1983.

Kirjojen lisäksi hengellinen laulu ja musiikki ovat Lievoselle tärkeitä. Hän on ollut mukana kuoroissa 38 vuotta lähes yhtäjaksoisesti. 1990-luvulla seurakuntiin lännestä tulleet uudet opit ja ilmiöt aiheuttivat Lievosen sisimmässä syvän kriisin. Hän paneutui kristinuskon totuuksien tutkimiseen ja ne alkoivat avautua uudesta näkökulmasta.

Kristinuskoa eniten vahingoittavat harhaopit liittyvät lain ja evankeliumin sekä toisaalta kertakaikkisen (uskovalle luetun) vanhurskauden ja elämänvanhurskauden (eli pyhityksen) väliseen

jännitteeseen, sanoo Lievonen. Kristittyjen yhteys toteutuu parhaiten siellä, missä laki saa ”tappaa” ihmisen omat mahdollisuudet Pyhän Jumalan edessä. Silloin armokin voidaan ymmärtää oikein. Näin ihminen saa ottaa vastaan armolahjana (Room. 6:23) valmiin pelastuksen.

Laki osoittaa syntisyytemme ja rikkomuksemme, mutta se ei anna voimaa hyvän toteuttamiseen. Sitä vastoin Jumalan armolla on tämä ihana ominaisuus (Tiit. 2:11-14), sanoo Lievonen ja lisää: Jumalan lain valokeilassa oltuani olen saanut oppia erään läksyn: Ellen pelastu armosta, en pelastu lainkaan. Tämän totuuden ymmärtäminen tekee vapaaksi (Gal. 5:1-4).

Ja vielä: Unelmani on, että tulevina päivinä yksinkertaisen evankeliumin sanoman kuuleminen tai lukeminen saisi tehdä ihmiset autuaiksi ja vapaiksi siellä, missä ovat, ilman että heidän tulee hakeutua jonkun ”auktoriteetin” käsien alle tai ryhtyä suorittamaan yhtä ja toista. Toinen unelmani on, että evankeliumin arvon mukainen hengellinen laulu ja musiikki saadaan jälleen terveen julistuksen tueksi. (Fil. 4:8).

”Jumalaa voi palvella kahdella tavalla. Yksi tapa palvella häntä on palvella häntä ihmisten ihailemana sankarina. Mutta on jotakin täysin toisenlaista palvella Jumalaa hänen antamallaan tiellä ”ovimattona” ihmisten jalkojen alla. Jumalan pyrkimyksenä saattaa olla tämä: opettaa sinua sanomaan apostoli Paavalin tavoin: ”Olen oppinut tulemaan toimeen sillä, mitä minulla on... olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaiseen... kestan kaiken hänen avullaan...” Fil. 2:11-13.

Oletko halukas palvelemaan häntä vaikka et itse saisi mitään, mikä rohkaisisi sinua tai antaisi sinulle tunteen tärkeydes-

täsi? Oletko valmis olemaan vähäpätöisempi kuin vesipisara sangossa?

Pysähdy miettimään: Oletko valmis olemaan ihmisten mielissä niin täydellisen merkityksetön, ettei kukaan muista sinua vaikka he muistavat ne, joita palvelit? Oletko valmis antamaan muille, vaikka et saisi heiltä mitään ja tyhjentämään itsesi, kunnes olet kulunut loppuun ja olet uupunut saamatta itse muuta kuin unoituksen? Monet Herran pyhät eivät kykene tekemään varsinaista Herran työtä, vaikka he palvelevat Herraa, koska varsinainen Herran työ on heistä sellaista, ettei se ole heidän arvonsa mukaista. – Chambers/POM

Kiitos lahjoista irakilaisille

Irakin kristityt kuuluvat eri kirkkoihin ja kirkkokuntiin, mutta suurin osa heistä käyttää samaa kieltä eli arabiaa. Aikaisemmin Irakin kristityt puhuivat itäistä syyrialaista murretta, joka aikanaan oli syntynyt arameasta, Jeesuksen äidinkielestä. Erityisesti kaupungeissa ympäristön paine ja kristittyjen vainot pakottivat kristityt luopumaan omasta kielestään ja maksamaan arabian kielen.

Irakin kristittyjen perinteen ulottuvat harvinaisen kauas menneisyyteen. Kun Suomessa vietetään tänä vuonna kristinuskon maahan tulon 850-vuotisjuhluvuotta, laskevat irakilaiset kristityt, että heidän hengelliset juurensa ulottuvat aina apostoli Tuomaan toimintaan asti. Hänen uskotaan tehneen lähetystyötä Kaksoisvirran maassa kuten Paavali Rooman valtakunnassa.

Siitä lähtien kun islam levisi Irakiin kristityt ovat olleet alueella vähemmistönä. Eniten irakilaisia kristittyjä on nykyisin muinaisessa Ninivessä (Mosulissa) ja sen ympäristössä. Myös sellaisissa suurissa kaupungeissa kuten Bagdadissa, Kirkukissa, Bartelassa, Duhokissa ja Basrassa on kristittyjä, vaikka vainot ovat pakottaneet monet pakenemaan pois maasta.

Väkivallan jaksona 1974-1988 irakilaiset joukot tuhosivat noin 4000 kylää, joiden joukossa oli 150 kristittyjen asuttamaa kylää. 60 muinaista kirkkoa hävitettiin. Vuonna 1978 maan hallitus teki päätöksen jonka mukaan myös maan kaikkien kristittyjen oli opiskeltava Koraania. Kirkot kuitenkin vastustivat hanketta niin voimakkaasti, ettei päätöstä kyetty täysin toteuttamaan. Lapsille kristityt saavat antaa ainoastaan arabiankielisiä musliminimiä.

Viime joulukuussa Irakissa

Viime joulupäivänä (25.12.) television iltatutkimuksissa oli kuvakatkkelma Irakin kristittyjen joulunvietosta. Siinä todettiin, että levottoman ja kiihottuneen ilmapiirin takia vain muutamat kristityt uskaltivat joulukirkkoon tänä jouluna. Ilmapiiri muistuttaa sitä, mikä oli Neuvostoliitossa 1960-1970-luvuilla. Väkivalta vain on Irakissa jotenkin avoimempaa. Uhka on kaikkialla.

Viime joulukuu oli Irakin kristityille pahin, mitä maassa muistetaan. Kristityt pysyivät kodeissaan ja kätkivät uskonsa sydämeensä, sillä he pelkäsivät muslimiryhmiä, jotka viime aikoina ovat räjäyttäneet rikki kirkkoja, uhkaileet kristittyjä perheitä ja vaatineet heitä joko kääntymään muslimeiksi tai muuttamaan pois.

Monet kristityt ovat viime vuoden mittaan lähteneet Irakista maanpakoon. Ennen maan miehittämistä kristittyjä oli maassa 800 000. Nyt luku on 500 000.

Mitä seurakunnat ja kristityt tällaisissa oloissa tarvitsevat enemmän kuin yhteyttä ulkomailta ja tukea edes jossakin muodossa? Me emme voi paljoa, mutta me voimme antaa heille Jumalan sanan, joka kriisiaikoina on ollut niin usein kristittyjen apu.

Näiden uhan alla elävien ja pelon täyttämien kristittyjen puolesta kiitämme ystäviä ja seurakuntia, jotka tämän talven joulukuussa ja tammikuussa ovat lähettäneet lahjansa Uusien testamenttien painamista ja levitystä varten Irakissa. Lähetämme kullekin lahjoittajalle erikseen kiitoskirjeen.

Evangeliumin Opintoyhdistys

Abraham olisi pitäytynyt tekoihin ja sillä tavalla tullut vanhurskaaksi. Hänen on välttämättä pitänyt uskoa Kristukseen, koska hänet vanhurskautettiin. Sillä armon valtakunnassa ratkaiseva sääntö on tämä: ”Sille, joka pitäytyy tekoihin, ei palkkaa makseta armon perusteella vaan ansioiden perusteella”. Tämän vuoksi hän on kadotettu jos hän on tehnyt pienimänkään synnin, Gal. 3:10. ”Mutta se, jolla ei ole tekoja, vaan joka uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, hänelle hänen uskonsa luetaan vanhurskaudeksi.” Tämä näyttää olevan asiayhteyks.

Tekemiskeskeinen kristillisuus

Mutta kun tämä on armon valtakunnassa niin ratkaisevan tärkeä perussääntö, niin tutkikaamme sitä vielä tarkemmin. Apostoli sanoo:

Töitä tekeväälle (ts. sille, joka pitäytyy tekoihin). Kreikan kielessä tämä oikeastaan kuuluu: ”Se, joka toimii” *ergazomeno*, ”se, joka tekee työtä”. Luther ilmaisi tämän sattuvasti sanomalla: ”Se, joka on tekemisissä tekojen kanssa.” Paavali on sanalla ”toimia” ilmaissut näin tekevien merkittävimmän piirteen. Heidän ”toimintaan” nähdään ja kuullaan aika paljon. He kyllä suullaan tunnustavat vanhurskauden tulevan uskon kautta. Mutta silti koko heidän elämänsä on toiminnan ja tekojen täyttämää, täynnä sitä, mitä heidän itsensä pitää olla tai tehdä. Tästä heidän sydämensä kieli kertoo.

Alkuteksti siis sanoo: Se, joka ”toimii”. Tämä ilmaisee heidän sydämensä luottamuksen tekoihin. Sen me näemme siitä, minkä apostoli sanoo olevan tekemisen vastakohtana, j. 5. Hän sanoo: ”Mutta se, joka ei toimi (jolla ei ole tekoja), vaan joka uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman” jne. Tästä me

huomaamme, että sana ”toimia”, ilmaisee, että sydän on asettanut toivonsa toimintaan ja tekemiseen. Ymmärrämme myös, että jos sydän olisi vapaa, jos se olisi kuuletettu laista ja jos se olisi uskossa Kristukseen, niin silloin teot eivät olisi mikään este vanhurskaudelle Jumalan edessä vaan päin vastoin todistusta tästä.

Asia on tällainen: Minkälainen ymmärryksesi ja tunnustuksesi onkin, niin sydämesi ei voi muuta kuin panna toivonsa jompaankumpaan näistä kahdesta: Joko siihen, mitä sinä itse olet ja voit tehdä – tai Häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman. Meidän ansiomme, jotka saadaan teoista, ja Jumalan armo Kristuksen kautta ovat täysin toisiaan vastaan (Room. 11:6). Jos minä panen toivoni johonkin sellaiseen, jonka olen tehnyt, niin minun on mahdotonta panna toivoani Kristukseen. Silloin minun oma tekemiseni muodostuu aina sydämeni ja ajatusteni pääasiaksi riippumatta siitä, mitä ymmärrykseni ja suuni sanookin. Silloin minua kutsutaan tässä yhteydessä ihmiseksi, ”jolla on tekoja” (joka toimii). Silloin saan Jumalan edessä ainoastaan ansioni mukaan, ainoastaan sen, mikä minulle kuuluu.

Carl Olof Rosenius syntyi 3.2.1816 Ruotsissa. Hän kuoli 52-vuotiaana. Hänen julistuksensa kautta syntyi pohjoismainen herätys. Suomessa Rosenius vaikutti herätysliikkeittemme sisällä ja niiden kautta. Perustellusti Roseniusta on kutsuttu ”koko Pohjolan” sielunhoitajaksi. Herätystä tuki ja levitti Roseniuksen julkaisema lehti ”Pietisten”. Lehden artikkeleista on myöhemmin koottu lukuisia kirjoja. Niitä on käännetty yli 30 kielelle. Tärkein kirjoista on ”Roomalaiskirjeen selitys”. Sitä ei ole aikaisemmin suomennettu.

Verhottu seurakunta

Kirjassaan ”Elija Tisbiläinen” F. W. Krummacher kirjoittaa verhotusta seurakunnasta seuraavasti:

”Me mittaamme usein Jumalan tempeliä aivan väärällä mitalla ja sen vuoksi erehdymme määrätessämme sen pituutta ja leveyttä. Voimme esimerkiksi ajatella, ettei voi olla yhtään elävää kristittyä sielä, missä ei löydy valaistuja opettajia. Mutta silloin emme tunne sitä Herran lupausta, että Hän itse ottaa hoitaakseen laumansa, missä paimenet ovat kelvottomia. Ei Hän ole tehnyt uskollistensa uudestisyntymistä inhimillisistä keinoista riippuvaiseksi. Ei, vaan korven keskelle Hän istuttaa omin käsin ihania ruusuja, ja tiheimmistä pensaikoista, minne ei koskaan kenenkään maallisen puutarhurin käsi ole ulottunut, Hän antaa meidän kuulla kauneimpia satakielen säveliä.

Usein myös ajatellaan: Missä ei huomata herätyksiä, siellä ei niitä tapahdukaan. Täytyykö siis aina kohista, kun saataa? Eikö lapsia voi syntyä Herralle niin kuin kastetta aamuruskosta, äänettömästi ja salaisesti, ennen päivän koittoa, väen maatessa.”

Jumala ei tarvitse inhimillisiä keinoja

Tahtooko kirjoittaja tässä yllyttää meitä sellaiseen yksilökristillisyyteen, joka antaa ”piut pau” kaikelle inhimilliselle myötä- ja vuorovaikutukselle. Ei varmasti. Onhan Jumalan tahto, että me kristityt emme vaeltaisi täällä yksin, vaan että löytäisimme ystäviä, joiden kanssa voi-

simme yhdessä matkaa tehdä ja jakaa ilomme ja surumme. Ja käsketäänhän meitä lähetystyöhön, kertomaan Jeesuksesta aina maan ääriin saakka. Me emme kuitenkaan saa tehdä inhimillisistä keinoista riippuvaiseksi sitä Jumalan työtä, jota Hän tekee Sanansa kautta. Sillä se, että me saamme sen armon, että me uskomme evankeliumin, siis uudestisyntymme, on kokonaan Jumalan työ. Eikä Jumala tässä ole sidottu aikaan eikä paikkaan, ei kaavoihin eikä armonjärjestykseen.

Tutussa Raamatun kohdassa Nikodemos saa kuulla sanat: ”Tuuli puhalttaa, missä tahtoo ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt”. (Joh. 3:8). Jeesus sanoo: ”Tuuli puhalttaa missä tahtoo”. Tuuli, Jumalan eläväksi tekevä Henki, puhalttaa missä tahtoo ja tekee eläväksi kenet tahtoo. Ja mitä Henki tahtoo? Mehän tiedämme sen Raamatusta: Jumalan tahto on, että me uskomme Jumalan Poikaan, sillä ei yksikään, joka Häneen uskoo, joudu kadotukseen, vaan hän saa iankaikkisen elämän. Eikö tämä ole ihana tahto?

Usko tuo elämän keskelle kuolemaa

Ajattele, millainen tuuli se on, joka tekee hiljaista työtään tässä maailmassa tänäkin päivänä. Se on se tuuli, joka kantaa mukanaan todistusta Jeesuksesta Kristuksesta meidän Herrastamme. Ja Hän tahtoo kantaa sen meidän sydämellemmme, että me

muksesta tulisi armoon valmistava toimi ja momentti, ja oltaisiin jouduttu roomalaiskatolisen normaaliteologian piiriin.

Todellisella Jumalan armolla ei voi olla mitään ehtoja, sillä se ei perustu mihinkään ihmisen laatuun, vastaanottokykyn, odotettavissa olevaan muutokseen, kasvu- tai paranemiskykyyn eikä ylipäänsä mihinkään, mitä ihmisessä on nyt tai ehkä tulevaisuudessa – ihmisen tai Jumalan vaikuttamana –, vaan ainoastaan siihen, mitä Jumala on, mitä Jumalassa on ja mitä Jumalalla on. Armoa ei voi irrottaa Jumalasta samalla tavalla kuin ei elämääkään voi erottaa Jumalasta. Armo ei ole jotain ihmisen ja Jumalan välillä leijuvaa, vaan se on Jumalan todellinen ja oleellinen ominaisuus.

Jumalan armo ei perustu kasvuodotuksiin

Jumalan armo ei siis perustu miltään osin edes ihmisen siveellisen luonteen odotettavissa oleviin kasvunäkymiin. Jumalan armo myönnetään vain toivottomille tapauksille, joilla ei ole ihmisten eikä Jumalan edessä mitään, mihin vedota – muuhun kuin armahtajansa laupeuteen Jeesuksen Kristuksen tähden.

Tässä on jumalallisen armon suuri ja jatkuva loukkaus. Ihminen vaatii oikeutta ja Jumalan armoa sorretuille ja väärin kohdelluille, kunnes tajuaa, että syyttömiä tai osasyllisiä ei tältä planeetalta löydy.

Armo ei ole ihmisen vallassa, vaan Jumalan. Niinpä ihmisen ei tule keksiä ehtoja sellaiselle, joka on Jumalasta lähtöisin ja on ehdotonta.

Jeesus ei syytä ketään

Oikeudessa vaatimuksia ei esitä puolustaja, vaan syyttäjät. Rangaistusta vaaditaan, mutta armoa ei koskaan vaadita, vaan sitä ainoastaan anotaan. Armon myöntäminen merkitsee poikkeamista siitä lain sanele-

masta oikeudenmukaisesta käytännöstä, jonka mukaan syylliselle kuuluu ansaittu rangaistus. Tältä pohjalta ei ole vaikea ymmärtää, että armahtaminen ja anteeksiantaminen saattaa loukata ihmisen oikeustajua. Ei ihminen. Että Paavalin julistama evankeliumi olikin juutalaisille *skandaali*.

Jeesus ei syytä ketään, ei edes vastustajiaan (Joh. 5:45). Vastustajia ovat syyttävät kirjoitukset, joihin nuo vastustajat painavat toivonsa.

Jumalan armo ei ole milloinkaan alennusmyynnissä

Jumalallisen armon hinta on Jeesus Kristus ristiinnaulittuna, eikä tämä Jumalan armo ole milloinkaan alennusmyynnissä, kun sitä osoitetaan väärin tehneille. Oikein tehneethän eivät armoa edes tarvitse. Mestari sanoikin: ”En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.”

Armon hinta on kahtalainen tarkastelunäkökulmasta riippuen: Jumalalle armon hinta on ollut ääretön: se maksoi hänen Ainoan Poikansa hengen. Armahdettavan eli ihmisen näkökulmasta armo saadaan ainoastaan lahjaksi ja kaikki yritykset suorittaa maksu tai hyvitys armahduksesta Jumalalle ovat Jeesuksen Kristuksen ristinkuoleman turhentamista. Armosta ei siis voida puhua hyödykkeenä, sillä ihminen ei voi antaa siitä mitään vastikkeeksi Jumalalle.

Ihmisten inhimillinen sääli ja myötätunto rikoksen uhria kohtaan sekä rikolliselle vaadittava rangaistus tai suoranainen kosto saattavat toisinaan olla alennusmyynnissä. Niitä ei tule kuitenkaan sekoittaa Jumalan armoon, koska Jumalan armolla on aina ääretön hinta, joka on kerta kaikkiaan maksettu Golgatalla.

Armon ohjevähittäishinta

Kohtelemmeko me veljiämme ja sisarimme armon vai oikeuden mukaan? Oikeuden mukaan ihminen saa ansionsa mukaan. Jos olet hyvä ja rakastettava, tai ainakin keskiverto, saat hyvyyttä ja rakkautta. Jos teet väärin ja pahaa, sinua kohtaa rangaistus ja Jumalan viha leijuu ylläsi.

Tähän ajatukseen yhtyy jokaisen luonnollisen ihmisen järki: eihän voi olla oikein, että ihminen, joka on oikeasti tehnyt väärin vieläpä siitä hyötyen, välttyy ansaitsemaltaan rangaistukselta. Sillä armonhan tarkoittaa nimenomaan, että syyllistä ei tuomita lain mukaan. Laki nimittäin vaatii syylliselle aina rangaistusta. Edelleen järki sanoo, että armo kuuluu ainoastaan niille, jotka tekevät syntiä vahingossa tai katuva syntejään tarpeeksi ja siten osoittautuvat kelvollisiksi ansaitsemaan armon.

Tällaisessa ”armossa” on vain yksi vika. Kysymys ei ole ensinkään Jumalan armosta eikä itse asiassa armosta ylipäättään, vaan ihmisen myötätunnosta ja säälistä rikoksen uhria kohtaan. Sivustaseuraajat vaativat, että syytetyn on ”hyvitettävä” rikos uhrille. On kuin ihminen sanoisi: ”Jumala saa kyllä armahtaa, kunhan syylliset jäävät jäljelle ja heillä on mahdollisimman paha olla.”

Tällaisen ajattelun mukaan Jumalalta saatu armo ei saa välittyä lähimmäissuhteisiin. Jumalasuhteen (hengellinen elämä) ja ihmissuhteiden (maallinen elämä) välille muodostuu epäjatkuvuuskohta, separaatio: maallisella ja hengellisellä ei ole enää yhteyttä. Väistämättä herää kysymys, mikä on uskon ja rakkauden välinen suhde. Teologian historiassa separaatioajatus ei olekaan uusi. Kristuksen kahta

luontoa erillään pitävää oppia kutsutaan nestorialaiseksi. Khalkedonin konsiili tuomitsi sen v. 451 viittaamalla Kristuksen kahden luonnon väliseen suhteeseen: luonnot ovat ”sekoittamatta, erottamatta, muuttamatta, jakamatta”.

Armo tietyn ehdoin

Jumalan armon ehdollistajia on ollut kaikkina vuosisatoina. Milloin on vaadittu rahaa ja aneita, milloin riittävän syvää ja kelvollista katumusta tai pyhiinvaellusmatkoja, toisinaan taas hyvitystekoja tai peräti inhimillistä sovitusta väärin kohdeltuja kohtaan. Joskus vaaditaan, että syyllinen elää tulevaisuudessa paremmin, ts. sama synti ei saa toistua, tai ihminen puotoa armojärjestelmän ulkopuolelle.

Vaaditaan siis progressiota, jossa kristittyjä mitataan sillä, kuinka hyvin he elävät lain mukaan. Armonjärjestyksessä on ollut milloin kuusi, milloin kolme askelta jne. Näillä kaikilla armon ehdoilla on yksi yhteinen nimittäjä: ne ovat sielunvihollisen tuotoksia, sillä ne asettavat Jumalan armolle sellaisia ehtoja, joita Jumalan armolla ei ole. Niinpä tässä ehdollisessa armossa onkin kyse jostain konsanaan toisesta armosta kuin Jumalan armosta.

Jumalan armo sovellettuna ihmiseen merkitsee ihmisen yhteyttä Jumalaan. Olla osaton Jumalan armosta merkitsee, että ihmisen yhteys Jumalaan on poikki. Jos Jumalan armon ehdoksi asetetaan se, että ihminen ensin katu tarpeeksi, ollaan harhateilla. Sehän merkitsisi, että ihmisen tulee katu kirouksen alaisena. Hengellisesti kuollut ei kuitenkaan voi herättää itseään eloon. Jos asia olisi toisin, katu-

sen uskoisimme. Tässä tuulessa Herra Jeesus saapuu meidän sydämemme ovelle ja kysyy: Uskotko sinä Jumalan Poikaan? Autuas olet, jos uskot.

Ajattele, millainen tämä uudestisyntyvä tuuli on. Se on hiljainen humina ja usein huomaamaton, mutta se siirtää maailman saranoiltaan, sillä usko voittaa maailman. Sitä eivät näe eivätkä kuule ne, jotka etsivät inhimillisesti katsoen jotakin suurta ja näyttävää ja ihmeellistä. Se näyttää vaatimattomalta ja mitättömältä, mutta siinä on kuitenkin vastustamaton voima jonka rinnalla supernovat kalpenevat ja alkuräjähdyksen kuulostaa nallipyssyn paukahdukselta. Miksi näin? Koska se tuo mukanaan elämän sinne, missä ei elämää enää ole; on vain syntiä, kuolemaa ja tyhjyyttä. Näin Hän, Jumala itse, tekee tämän ihmeen; ”Hän istuttaa omin käsin ihania ruusuja korven keskelle.”

Meillä on aina vaarana rajoittaa tätä Jumalan omaa työtä. Vaara on siinä, että me kavennamme armoa. Me tahdomme sitoa Jumalan kädet niin, että Hän ei toimisikaan niin kuin Hän tahtoo, vaan niin kuin me tahdomme. Tulee ihmisiäöntöjä ja rajoituksia. Kynnys tulee korkeaksi. Ihminen korotetaan korkealle ja Jumalasta tehdään juoksupoika ja korkeintaan ajallisten tarpeiden täyttäjä. Mutta kuka voi sitoa Jumalan kädet? Rohkenisiko sitä yrittää? Eikö ennemmin kannata antaa kunnia Jumalalle ja siirtyä kiireesti pois auringon edestä, että se saisi täydeltä terältä paistaa ja sulattaa ja herättää kuolleita elämään. Me saamme Johannes Kastajan tavoin astua nöyrästi sivuun ja antaa Kristuksen olla niin suuri ja kirkas kuin Hän yksin on.

Jeesus on sinua varten

Rohkaistu siis uskomaan, kuka hyvänsä ja millainen hyvänsä ja missä hyvänsä oletkin. Jeesus on sinua varten. Jeesus sanoo: ”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja

kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentäyhdeksää ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää. Ja löydettyään sen hän panee sen hartioilensa iloitin.” (Luuk. 15:4-5) Tästä näet, mikä Jeesuksen mieli ja tahto on sinua kohtaan. Tästä näet, että hän rakastaa sinua niin kuin maailmassa ei muita ihmisiä olisikaan, ja Hän tulee sinun, juuri sinun, luoksesi, että sinä olisit Hänen omansa ja Hän sinun omasi.

Kehotus uskomaan ei ole käsky, vaan siinä Jeesus kannustaa ja rohkaisee meitä, sinua ja minua. Nosta siis pääsi ja käy rohkeasti armoistuimen eteen. Katso siihen Herraan, joka sinunkin syntiesi tähden on kuollut ja herätetty. Saat uskoa kaikki syntisi anteeksi, sillä Jeesus on täydellisesti täyttänyt Jumalan Pyhän lain ja vaatimukset sinunkin suhteesi. Tai niin kuin Laestadiuksen oppilas ja työtoveri, Juhani Raattamaa, kerran sanoi:

”Katsokaamme rakkaat veljet ja sisaret maasta ylennettyä, orjantappuroilla kruunnattua Kuningasta, katsokaamme uskossa ja Hengessä. Täydellisesti olemme lunastetut, Jumalan Pyhä laki on täytetty ja Golgatalla maksettu niin kuin Herra on sen sanonut: ’Se on täytetty’; ja synnin rangaistus on kärsitty. Täydellisesti olemme lunastetut. Jumala, rakas Isä, on antanut ainoan Poikansa meille ja teille lahjaksi. Amen.”

Hannu Anttila

**Tilaa
Armo riittää
-lehti
ystävällesi!**

Teologinen näkökulma

Kristillinen oppi on evankeliumia

Opillisen monimuotoisuuden paineessa saattaa herätä kysymys, onko kristillisen uskon sisällön sanallisella muotoilulla mitään merkitystä? Onko keskustelu opista tarpeellista?

Kristillinen oppi sai ilmiänsä, kun kirkko joutui määrittelemään oikean ja väärän evankeliumin välistä suhdetta. Tervettä hengellistä elämää uhkasi jo alkukirkossa moni vaara. Kirkon oli ilmaistava sanallisesti oppi, jota vastaan moni uskonnollinen ajattelija esitti valhe-evankeliumia.

Apostolien tekojen 15.luvussa on kuvaus tällaisesta tilanteesta. Jotkut Juudeasta Antiokiaan saapuneet edellyttivät ihmisen pelastuksen ehtona ympärileikkausta, siis yksittäisen lain säännöksen täyttämistä.

Asiasta väiteltiin kiivaasti. Paavali ja Barnabas vastustivat esitettyä näkemystä. Erimielisyys oli määrä ratkaista Jerusalemissa. Apostolien tekojen kuvauksen mukaan keskustelu jatkui siellä.

Apostolit puolustavat evankeliumia

Kokouksessa Pietari esitti selkeän puheenvuoron. Hän huomautti, että ihminen tulee uskoon kuullessaan evankeliumia. Kun ihminen saa uskon, Jumala puhdistaa ihmisen sydämen. Tässä kohden ihmisten välillä ei ole eroa. Kaikki ovat samassa asemassa. Jokainen tarvitsee Jumalan armon ja jokainen voi sen myös saada.

Vastoin sellaisia ajatuksia, joiden mukaan lain noudattaminen olisi pelastumisen ehto, Pietari päätti puheensa: ”Mehän uskomme, että meidät pelastaa yksin Herran Jeesuksen armo, samalla tavoin kuin heidät.”

Tämän jälkeen Jaakob esitti, kuinka armon evankeliumi vaikuttaa käytännön elämään. Jaakobin mielestä ei pitänyt ”hankaloittaa niiden elämää, jotka vieraista kansoista kääntyvät Jumalan puoleen”. Armolla ei saanut olla esteitä. Jumala antaa armon, uskon ja pelastuksen syntiselle ihmiselle vailla ehtoja.

Oppi tiivistää uskon sisällön

Filosofiselta kannalta voidaan sanoa, että oppi asettaa säännöt, jotka rajaavat kristillistä kieltä ja käytäntöä. Jos puheessa tai toiminnassa ylitetään näitä asetettuja aitoja, rikotaan sallitun kielenkäytön raja. Tällöin ei enää liikuta kristinuskon piirissä. Tästä oli kyse valheveljien toiminnassa Antiokiassa. He eivät puhuneet armosta tavalla, jolla siitä opillisesti olisi pitänyt puhua.

Dogmaattisesti ajatellen kristillinen oppi sisältää evankeliumin. Opissa lausutaan tiivistetysti kristillisen uskon koko sisältö. Kristinoppi kertoo Jumalan hyvydestä ja ihmisrakkaudesta: Jumala rakastaa syntistä ihmistä ja pelastaa tämän ikuiselta kadotukselta.

Kriteeri on olennainen arvioitaessa kaikkia ajassamme kohdattavia teologisia käsityksiä: Mitä niissä sanotaan Jumalasta, ihmisestä sekä Jumalan armosta ja rakkautesta ihmistä kohtaan?

Opillisilla muotoiluilla on siis merkitys. Kun teologinen oppi ymmärretään edellä mainituista näkökulmista käsin, käytösämme on hyvä perusta kaiken seurakunnissa esitettävän puheen ja toiminnan arvioimiseksi.

Markus Malk

”Palaa minun luokseni”

Valtakunnallinen Kristus-juhla Jyväskylässä 13.-14.8.2005

Tulitpa Oulun, Joensuun, Kuopion, Vaasan, Porin tai etelän suunnalta, tiet vievät elokuussa Jyväskylään. **Olet sydämellisesti tervetullut!**
Kokouspaikka: Jyväskylän kristillinen opisto, Sulkulantie 28.

OHJELMA:

Lauantai 13.8.

- 12.00 Tulolounas
- 13.00 ”Palaa minun luokseni” Jesaja 44:22.
Veikko Wright, Per-Olof Malk.
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Käsitämmekö kaiken sen hyvän, minkä Kristus on antanut?
Luento aiheesta Filem. 1:6. Hermod Hogganvik, Norja.
- 15.30 ”Meillä on Isän luona Puolustaja, Kristus.”
1. Joh. 2:1, Olavi Peltola.
- 17.00 Iltaruoka
- 18.00 ”Iloitkaa, maan syvyydet!” Jes. 44:23. Jumalan kansa laulaa Kristuksesta. Paavo Suihkonen, lauluryhmä.

Sunnuntai 14.8.

- 12.00 Lounas
- 13.00 Kristus etsii eksyneitä. Juhani Aitomaa.
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Jumalan kansan murhe ja ilo.
Matti Pyykkönen, Paavo Suihkonen.
- 15.30 ”Katso, Jumalan Karitsa.” Jumalan kansan Kristus-juhla.
Mauri Tervonen, Hermod Hogganvik, Per-Olof Malk, Paavo Lievonen, lauluryhmä.
- 17.00 Lähtöruoka ja kahvi

Yöpyminen on mahdollista kristillisen opiston asuntolassa 2 hengen huoneissa hintaan 29 euroa hengeltä. Hintaan sisältyvät liinavaatteet ja aamiainen. **Majoitusvaraus tarpeellinen.** Ruokailuhinnat: **Lounas 6,70 e, kahvi 2,20 e, päivällinen 5,10 e, iltapala** opistolla yöpyville **5,10 e.**

Ruokailijoiden määrän arvioimiseksi ilmoittautuminen suotavaa.

Ilmoittautuminen ja majoitusvaraukset **5.8.2005 mennessä:** Evankeliumin Opintoyhdistyksen toimistoon, puh. **(019) 41 42 43** (arkisin klo 10-14). Ilmoittautuneille lähetetään etukäteisaineistoa, ohjelma sekä ajo-ohje.

Järjestäjät: Evankeliumin Opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä